

Sally Thorne

Igra ljubavi i mržnje

Duhovito, pametno,
svježe. Pravi užitak od
prve sjajne stranice
do posljednje.
Preporučujem
iz sveg srca.

Susan Elizabeth Phillips

Sally Thorne

IGRA LJUBAVI I MRŽNJE

MOZAIKOVA ZABAVNA BIBLIOTEKA

knjiga dvjestoosamdesetsedam

Naslov izvornika

The Hating game

Copyright © 2016 by Sally Thorne

Copyright za hrvatsko izdanje © Mozaik knjiga, 2018.

Urednik

Zoran Maljković

Nakladnik

Mozaik knjiga

Za nakladnika

Bojan Vidmar

Glavni urednik

Zoran Maljković

Grafički urednik

Marko Katičić

Oblikovanje naslovnice

Marko Jovanovac

Tisak

Znanje, Zagreb, kolovoz 2018.

ISBN 978-953-14-2392-2

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu

Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001002190

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ovoga izdanja ne smije se, ni u cijelosti ni djelomično, reproducirati, pohraniti ili prenositi ni u kojem elektroničkom obliku, mehaničkim fotokopiranjem, snimanjem ili drugačije bez vlasnikova prethodnog dopuštenja.

Sally Thorne

*Igra ljubavi i
mržnje*

S engleskoga preveo
OZREN DOLEŽAL

Posvećeno dragoj uspomeni na Ivy Stone

ZAHVALE

Ova je knjiga ostvarenje moga sna. Imala sam divnu navijačku skupinu prijateljica koje su me bodrile da slijedim taj san: Kate Warnock, Gemma Ruddick, Liz Kenneally i Katie Saarikko. Svaka je odigrala svoju ulogu da me podrži, pogura i nadahne. Sve ste nezamjenjive.

Hvala Christini Hobbs i Lauren Billings na podršci mojim književnim nastojanjima i što su me upoznale s mojom dragom agenticom, Taylor Haggerty iz Waxman Leavell Literary Agency. Taylor, hvala ti što si mi pomogla da ostvarim ovaj san.

Hvala ljubaznim i sposobnim ljudima u HarperCollinsu, pogotovo mojoj urednici, Amandi Bergeron, zato što sam se uz nju osjećala kao članica obitelji.

Kad smo već kod obitelji, šaljem mnogo ljubavi mojim roditeljima, Sue i Davidu, mome bratu Peteru i suprugu Rolandu. Rol, hvala ti što vjeruješ u mene. Premda moj mops, Delia, ne zna čitati, bila mi je izvrsna podrška i voljet ću je do kraja svijeta.

Carrie, tko god ili gdje god da si: taj pojam, zakleti neprijatelj, bio mi je najveći dar. Dala si mi ideju koja je pokrenula cijeli ovaj roman. Na tome sam ti iznimno zahvalna.

POGLAVLJE 1

Imam teoriju. Kad nekoga mrzite, uznemiruje činjenica da se osjećate prilično slično kao i kad ste u nekoga zaljubljeni. Imala sam mnogo vremena za uspoređivanje ljubavi i mržnje, a ovo su moja zapažanja.

I ljubav i mržnja tjelesni su osjeti. Želudac se steže pri samoj pomisli na tu osobu. Srce u grudima lupa jasno i glasno, gotovo vidljivo ispod kože i odjeće. Appetit i san su srezani. Svaki međusobni odnos začini ti krv nekom opasnom vrstom adrenalina pa se nađeš na samom rubu poriva za borbu ili bijeg. Jedva kontroliraš vlastito tijelo. Sažiže te i toga se plašiš.

I ljubav i mržnja zrcalna su naličja iste igre – igre u kojoj moraš pobijediti. Zašto? Zbog vlastita srca i ega. Vjerujte mi, znam što govorim.

Petak je, rano poslijepodne. Zarobljena sam za uredskim stolom, osuđena na još nekoliko sati robije. Draže bi mi bilo da sam u samici, ali ćeliju nažalost dijelim s kolegom. Svaki otkucaj njegova sata za mene je još jedna rečka, urezana u zid tamnice.

Igramo jednu od naših djetinjastih igara, za koju nisu potrebne riječi. Kao i sve drugo što činimo, strašno je neozbiljna.

Prva stvar koju o meni morate znati: zovem se Lucy Hutton. Radim kao pomoćnica direktorice Helene Pascal, direktorice uprave tvrtke Bexley & Gamin.

Nekoć davno, naša mala izdavačka kuća Gamin Publishing bila je na rubu sloma. Ekonomija je bila u takvom stanju da ljudi nisu imali novca za otplatu kredita, a književnost je postala luksuz.

Knjižare su se gasile diljem grada, poput svijeća na jakome vjetru. Pripremali smo se na gotovo neizbježan krah.

U pet do dvanaest, sklopili smo nagodbu s drugom izdavačkom kućom, također u velikim problemima. Gamin Publishing silom je bio gurnut u brak iz interesa s tvrtkom Bexley Books, zlim carstvom koje se urušavalo, a kojim je osobno vladao nepodnošljivi gospodin Bexley.

Svaka je tvrtka bila tvrdoglavo uvjerena da spašava onu drugu pa su obje spakirale krpice i uselile se u novi, zajednički, bračni dom. Nijedna strana zbog toga nije bila ni najmanje sretna. Ekipa iz Bexleyja s naftalinskom se nostalgijom prisjećala stola za stolni nogomet u starom restoranu tvrtke. Nisu mogli vjerovati da su fićfirići iz Gamina uopće i opstali ovako dugo, s tom svojom šlampavom posvećenosti ključnim ciljevima uspješnog poslovanja i maštarskog ustrajanja na poimanju književnosti kao umjetnosti. Bexleyjevci su vjerovali da su brojke važnije od knjiga. Knjige su bile *komadi*. Prodaj što više *komada*. Čestitke ekipi. Idemo ponovno.

Gaminci su drhtali od užasa gledajući kako njihova nadmena, nova polubrača, doslovno trgaju stranice iz njihovih Brontëica i Austenica. Kako je Bexley uspio namaknuti toliko ispraznih poslovnjaka u odijelima, daleko prikladnijih za poslove u računovodstvu ili pravnoj službi? Gaminci su prezirali stav da je knjiga samo *komad*. Za njih su knjige bile, i uvijek će biti, nešto pomalo čarobno, nešto što zaslužuje poštovanje.

Premda je prošla godina dana, još se na prvi pogled po vanjskom izgledu jasno vidi tko je došao iz koje kompanije. Bexleyjevci su kruta geometrija, Gaminci meke črčkarije. Bexleyjevci se kreću u jatima poput morskih pasa, neprestano razgovarajući o brojkama i okupirajući konferencijske dvorane za svoje zlokobne *planske sastanke*. Prije bi se reklo *zaplotnjačke sastanke*. Gaminci su skutreni u svojim odjeljcima, nježne golubice u zvoniku crkve,

pognuti nad rukopisima, u potrazi za sljedećom književnom senzacijom. Zrak koji ih okružuje namirisana je čajem od jasmína i paprom. Momak na fotografijama kojima su im oblijepljeni zidovi najčešće je Shakespeare.

Preseljenje u novu zgradu bilo je pomalo traumatično iskustvo, posebice za Gamince. Uzmite kartu ovoga grada, povucite ravnu crtu od jednog do drugog sjedišta tvrtke, stavite točku na točno pola puta među njima i eto nas. Novo sjedište Bexleyja & Gaminca jeftina je, siva, betonska krastača koja čučí na glavnoj prometnici, u čiji se gust promet poslijepodnevimá nemoguće uključiti. U jutarnjem hladu vlada arktička studen, a poslijepodne žega. Zgrada ima samo jednu dobru stranu: omanje podzemno parkiralište – koje najčešće zauzmu ranoranioci, odnosno, Bexleyjevci.

Helene Pascal i gospodin Bexley obišli su zgradu prije selidbe, tijekom čega se dogodilo nešto uistinu rijetko: oboje su se oko nekoga složili. Najviši kat zgrade bio je prava sramota. Samo jedan ured direktora? Trebalo je smjesta sve preurediti.

Poslije jednosatne razmjene ideja, ispunjene tolikom nesnošljivošću da su se oči dizajnera interijera caklile od neisplakanih suza, jedina riječ oko koje su se Helene i gospodine Bexley uspjeli složiti bila je ona kojom bi se novi estetski stil tog kata opisao kao blještav. Bilo je to posljednji puta da se oko ičega slažu. Preuređenje je slijepo slijedilo njihov zahtjev. Deseti kat sada je bio kocka sazdana od stakla, kromiranog čelika i crnih pločica. Mogla bih si počupati obrve služeći se svakom površinom kao zrcalom – zidovima, podovima, stropovima. Čak su nam i stolovi načinjeni od golemih staklenih ploča.

Usredotočena sam na ogroman odraz preko puta. Podignem ruku i zagledam se u nokte. Odraz me oponaša. Provučem prste kroz kosu i izravnam ovratnik. Kao da sam u transu. Gotovo sam zaboravila na igru koju igram s Joshuom.

Sjedim ovdje s kolegom iz ćelije jer svaki ratni general opijen vlašću mora imati posilnog koji će umjesto njega obavljati prljave poslove. Dijeljenje osobnog pomoćnika nije dolazilo u obzir, jer bi za to jedan od direktora morao popustiti. Oboje smo bačeni pred dvoja nova, uredska vrata i ostavljeni da se sami nosimo s novonastalom situacijom.

Osjećala sam se kao bačena u arenu Koloseja, gdje sam ubrzo doznala da nisam jedina.

Ponovno podignem desnu ruku. Odraz s lakoćom slijedi moj pokret. Naslonim glavu na dlan i duboko uzdahnem, a uzdah mi odjekne prostorijom. Podignem lijevu obrvu jer znam da on to ne može pa mu se, kako sam i očekivala, čelo uzaludno nabora. Pobijedila sam u igri. Ne dopuštam da mi se ushit pretvori u izraz lica. Ostajem suzdržana i bezizražajna poput lutke. Sjedimo glave oslonjene o dlan i zurimo jedno drugome u oči.

Ovdje nikad nisam sama. Sučelice mi sjedi pomoćnik direktora, gospodina Bexleyja. Njegov lakaj i pobočnik. Druga stvar, i najvažnija stvar koju o meni morate znati: mrzim Joshuu Templemana.

Trenutačno oponaša svaki moj pokret. Igramo igru zrcala. Neupućeni promatrač ne bi primijetio ništa neobično; neupadljiv je poput sjene. No ja primjećujem. Svaki moj pokret biva ponovljen na njegovoj strani ureda, s minimalnom vremenskom razlikom. Podignem bradu s dlana i prignem se stolu, a on glatko ponovi to isto. Dvadeset osam mi je godina i čini se da sam propala kroz procijepu raja i pakla te na kraju završila u čistilištu. U vrtičkoj grupi. U umobolnici.

Utipkam zaporku: MRZIMTEJOSHU@3STO%. Sve su moje prijašnje zaporkе također bile varijacije na temu koliko mrzim Joshuu. Trenutno tristo posto. Njegova lozinka zasigurno glasi MrzimLucindu3sto%. Zazvoni mi telefon. Julie Atkins, iz odjela

za autorska prava i dozvole, još jedan trn u mom oku. Najradije bih istrgnula žicu iz zida i bacila telefon u spalionicu.

– Dobar dan, kako si? – Preko telefona, u glas se uvijek potrudim ubaciti mrvicu dodatne topline. S druge strane prostorije, Joshua preokrene očima i počne grubo lupati po tipkovnici.

– Lucy, moram te zamoliti za uslugu. – Gotovo da mogu unaprijed izrecitirati što mi kani reći.

– Trebala bih odgodu za mjesečno izvješće. Mislim da me hvata migrena. Ne mogu više gledati u ekran. – Ona pripada užasnom soju ljudi koji to izgovaraju *mi-grena*.

– Naravno, razumijem. Kad ćeš ga uspjeti dovršiti?

– Najbolja si! Predat ću ga u ponedjeljak poslijepodne. Morat ću malo kasniti na posao.

Pristanem li, u ponedjeljak ću morati ostati raditi cijelu večer kako bih izvješće pripremila za sastanak uprave koji se održava utorkom u devet ujutro. Idući je tjedan već sada postao grozan.

– U redu. – Stegne me u želucu. – Samo, molim te, požuri koliko god možeš.

– Oh, samo da ti kažem, ni Brian neće uspjati danas dovršiti svoje izvješće. Baš si draga. Najljepša ti hvala što si tako dobra. Svi se slažemo da si, od svih vas u upravi, upravo ti osoba s kojom je najbolje surađivati. *Neki od vas* prava su noćna mora. – Njezina slatkorječivost mrvicu mi ublaži zlovolju.

– Nema problema. Čujemo se u ponedjeljak. – Spustim slušalicu. Joshuu ne moram ni pogledati. Znam da odmahuje glavom.

Poslije nekoliko minuta pogledam u njegovu smjeru i primijetim da zuri u mene. Zamislite da imate još dvije minute do najvažnijeg razgovora za posao u životu i spustite pogled na svoju bijelu bluzu. Tinta vam je iscurila iz paunskoplavog nalivpera i probila džep. Glava vam eksplodira od psovki, a kroz uzavrele

živce, želudac vam probijaju igle panike. Izgledate kao idiot i sve je upropašteno. Upravo su te boje i Joshuine oči dok me promatra.

Voljela bih reći da je ružan. Trebao bi biti nizak, debeo trol, sa zečjom usnom i vodenastim očima. Šepavi grbavac. Prištav i bradavičast. Žutih zuba i smrdljivog znoja. Ali nije. Zapravo, sušta je suprotnost. To je još jedan dokaz da na svijetu nema pravde.

Stigne mi nova poruka. Naglo svrnem pogled s Joshuine neružnoće i uvidim da mi je Helene poslala zahtjev za procjenom proračuna prihoda i rashoda. Za usporedbu otvorim prošlomjesečno izvješće i počnem.

Sumnjam da će ovomjesečni rezultati biti bolji u odnosu na proteklo razdoblje. Izdavačka industrija i dalje klizi nizbrdo. Čula sam kako u ovim hodnicima već nekoliko puta odjekuje riječ *restrukturiranje*, a dobro znam kamo to vodi. Svaki puta kad iziđem iz dizala i ugledam Joshuu, zapitam se: *Zašto ne pronađem novi posao?*

Zadivljena sam izdavačkom industrijom još od onog sudbonosnog školskog izleta, kad mi je bilo jedanaest. Već tada sam bila strastvena gutačica knjiga. Život mi se vrtio oko tjednog posjeta gradskoj knjižnici. Posudila bih maksimalno dopušten broj naslova i mogla sam prepoznati pojedine knjižničare po zvuku njihovih koraka dok bi šetali među policama. Do tog sam izleta tvrdoglavo ustrajala da ću i sama jednom postati knjižničarka. Čak sam uvela i kataloški sustav za vlastitu biblioteku. Bila sam prava mala, knjiška štreberica.

Prije našeg izleta u izdavačku kuću, nikada nisam razmišljala o tome kako knjige, zapravo, nastaju. Za mene je to bilo prosvjetljenje. Mogla sam biti plaćena za to da pronalazim pisce, čitam knjige i na kraju ih objavim? Nove-novcate korice, savršene stranice bez prelomljenih kutova i zabilješki na marginama? Zavrtjele mi se u glavi. Obožavala sam nove knjige. Takve sam najradije

posuđivala. Stigavši kući, rekla sam roditeljima da ću, kad odra-
stem, raditi u izdavačkoj kući.

Baš je sjajno što ostvarujem taj svoj san iz djetinjstva. No, ako
ćemo posve iskreno, glavni razlog zbog kojeg ne tražim novi po-
sao glasi: ne mogu dopustiti da Joshua pobijedi.

Dok radim, čujem samo njegovo rafalno lupanje po tipkovni-
ci i jedva čujan zvižduk rashladnog uređaja. Povremeno dohva-
ti kalkulator i nešto utipka. Mogla bih se okladiti da je gospodin
Bexley također naložio Joshui da mu pošalje procjenu proračuna.
Tako će dvoje direktora moći stupajući otići u bitku, naoružani
brojkama koje se mogu, ali i ne moraju podudarati. Idealno ulje
za vatru njihove međusobne mržnje.

– Oprosti, molim te, Joshua?

Ne obraća pozornost na mene punu minutu. Njegovo se kuc-
kanje po tipkama pojača. Beethoven za klavirom za njega je ma-
la beba.

– Što je, Lucinda?

Čak me ni vlastiti roditelji ne zovu Lucinda. Stegnem zube, ali
zatim, postidena, opustim vilicu. Zubar me preklinjao da to vi-
še ne činim.

– Radiš li na procjeni prihoda i rashoda za idući kvartal?

On podigne obje ruke s tipkovnice i zagleda se u mene. – Ne.

S olakšanjem otpuhnem pola zraka iz pluća i ponovno se pri-
maknem stolu.

– To sam dovršio još prije dva sata. – Nastavi tipkati. Zagledam
se u otvorenu tablicu i u sebi odbrojim do deset.

Oboje brzo radimo i prati nas glas da smo *spodobnjakovići* – zna-
te, onaj tip radnika koji dovrši gadne, preteške zadaće koje svi
ostali izbjegavaju.

Meni je draže sjesti za stol s ljudima i o svemu raspraviti licem u
lice. Joshua komunicira isključivo elektroničkom poštom. Potpis

pod njegovom porukom uvijek glasi: *Lp, J.* Zar bi ga ubilo da napiše: *Lijep pozdrav, Joshua?* To je za njega, bjelodano, previše slova. Vjerojatno je odavno izračunao koliko minuta godišnje time prištedi tvrtki.

U mnogim smo stvarima slični, ali smo posve različiti. Trudim se najviše što mogu da bih izgledala poslovno, ali sve što posjedujem na neki je način neprikladno za B&G. Rođena sam Gamin-ka. Ruž mi je suviše crven, kosa neukrotiva. Ne mogu se natjerati izvaditi kreditnu karticu za kupovinu crnog kostima. U Gaminu se nikada nisam morala tako odijevati, a tvrdoglavo se odbijam stopiti s Bexleyjevcima. Moja je garderoba pletena i retro. Neka vrsta knjižničarskog šika. Barem se nadam.

Za izvršenje zadatka potrebno mi je četrdeset pet minuta. Utrkujem se s vremenom, premda mi brojke nisu jača strana, zato što zamišljam da za isti posao Joshui treba puni sat. Čak se i u glavi natječem s njim.

– Hvala, Lucy! – čujem kako mi Helene tiho dovikuje iza sjajnih vrata svog ureda nakon što sam joj poslala izračun.

Ponovno provjerim poštu. Sve je ažurirano. Pogledam na sat. Petnaest i petnaest. Provjerim ruž u odrazu na sjajnim zidnim pločicama pokraj računalnog zaslona. Provjerim Joshuu, koji me s prezirom gleda. Gledam i ja njega. Sada igramo igru pogleda.

Trebala bih spomenuti da je krajnji cilj svih naših igara natjerati protivnika u smijeh ili u suze. Tako nekako. Kad pobijedim, znat ću.

Kad sam Joshuu prvi puta vidjela, napravila sam pogrešku: nasmiješila sam mu se. Uputila mu svoj najljepši, ozareni smiješak pokazavši sve zube, dok su mi oči sjajile od glupog optimizma zbog kojeg sam vjerovala da ovo poslovno spajanje kompanija nije najgore što me ikada zadesilo. Njegove su me oči odmjerile od tjemena pa sve do potplata na štiklama. Visoka sam samo

metar pedeset dva pa mu nije dugo trebalo. Potom se zagledao kroz prozor. Nije mi uzvratio smiješkom pa mi se čini da od toga dana moj osmijeh nosi sa sobom, u džepu. Poveo je s jedan naprama nula. Nakon našeg promašenog prvog susreta, trebalo nam je samo nekoliko tjedana da se prepustimo uzajamnoj netrpeljivosti. Poput vode koja polako kaplje u kadu, nakon nekog vremena nastala je poplava.

Sakrijem zijevanje dlanom i zagledam se u Joshuin džep na prsima, pokraj njegovog lijevog pektoralnog mišića. Odijevao je jednaku poslovnu košulju iz dana u dan, samo im je boja bila drukčija. Bijela, sivkasta s prugama, bež, blijedožuta, boje senfa, svjetloplava, tirkizna, golublje siva, tamnoplava ili crna. Sve ih je odijevao nepromijenjenim redosljedom.

Meni je, kako bilo, najdraža boja njegovih košulja ona tirkizna, dok mi je boja senfa najmrskija, a nju je upravo danas odjenuo. Sve mu košulje dobro stoje. Svaka mu boja pristaje. Da se ja obučem u boju senfa, izgledala bih kao leš. Ali, eno njega, sjedi preko puta, djelujući preplanulo i zdravo kao uvijek.

– Danas si u boji senfa – naglas primijetim. Zašto moram dirati u osinjak? – Jedva čekam svjetloplavu u ponedjeljak.

Pogled koji mi uputi istodobno je nadmen i prezriv. – Vidim da ti ništa kod mene ne promiče, Malena. No moram te podsjetiti da su komentari na račun nečijeg izgleda protivni politici odjela ljudskih potencijala B&G-ja.

Ah, sad ćemo zaigrati igru poslovnog pravilnika. Nismo je zaigrali već cijelu vječnost. – A ti me prestani zvati Malena, u protivnom ću ja prijaviti tebe.

Sve držim u njegovu dosjeu. Pretpostavljam da i on ima dosje o meni. Čini se da pamti sve moje prijestupe. Dosje vodim u dokumentu zaštićenom zaporkom, skrivenom na mojem privatnom tvrdom disku, a u njemu su navedena sva sranja koja su se ikada

dogodila između mene i Joshue Templemana. Tijekom ovih godinu dana oboje smo se već četiri puta žalili Odjelu ljudskih potencijala.

Primio je usmenu i pismenu opomenu zbog nadimka kojim me zove. Ja sam primila dvije opomene: jednu zbog verbalnog zlostavljanja, drugu zbog spačke koja je izmakla kontroli. Ne ponosim se time.

On, čini se, ne uspijeva formulirati odgovor pa nastavimo zuriti jedno u drugo.

Jedva čekam da Joshuine košulje postanu tamnije. Danas je na redu tamnoplava, što vodi prema crnoj. Predivnoj crnoj koju nosi na dan kada dobivamo plaću.

Moje se financije otprilike svode na ovo. Spremam se na dvadeset pet minuta pješačenja iz B&G-ja kako bih pokupila auto od Jerryja (mehaničara) i ispeglala kreditnu karticu na milimetar od dopuštenog minusa. Sutra sjeda plaća tako da ću pokriti troškove s kartice. Moj će auto tijekom cijelog vikenda i dalje ispuštati crnu, uljastu tekućinu, što ću primijetiti kad Joshuine košulje budu bijele poput jednorogova bedra. Nazvat ću Jerryja. Vratit ću mu auto i pokušavati preživjeti od crkavice koja mi je preostala. Košulje postaju tamnije. Moram poduzeti nešto s tim autom.

Joshua se trenutačno naslanja na dovratak Bexleyjeva ureda. Tijelo mu ispunja gotovo cijeli okvir vrata. Vidim to zato što ga uhodim u odrazu na zidu pokraj mog monitora. Začujem prigušen, mekan smijeh, nimalo nalik magarećem njakanju gospodina Bexleyja. Protrljam dlanovima podlaktice da zagladim fine dlalice. Neću okrenuti glavu kako bih bolje vidjela. Uhvatio bi me. Uvijek me uhvati. Zaradila bih mrk pogled.

Sat polako gmiže prema pet poslijepodne i vidim kako se pred prašnjavim prozorima skupljaju olujni oblaci. Helene je otišla prije

jedan sat – jedna od prednosti direktorskog položaja je radno vrijeme osnovnoškolca i delegiranje svih poslova meni. Gospodin Bexley u uredu provodi više vremena jer mu je fotelja jako udobna pa, kad se poslijepodnevno sunce iskosa probije kroz prozor, voli malo odrijemati.

Ne želim zvučati kao da Joshua i ja upravljamo cijelim katom, ali, ako ćemo iskreno, ponekad se doista tako čini. Računovodstvo i prodajni timovi podnose prijavke direktno Joshui, nakon čega on ogromne količine podataka sažima u kratko, lako probavljivo izvješće kojim na žličicu hrani nemirnog, zajapurenog gospodina Bexleyja.

Meni polažu račune uredništvo, administracija i marketinški timovi pa svakog mjeseca moram sažeti njihova mjesečna izvješća u jedno za Helene... može se reći da i ja nju hranim na žličicu. Izvješće predajem u spiralnom uvezu kako bi ga mogla čitati dok vježba na steperu. Ispisujem ga njezinim najdražim fontom. Svaki je dan ovdje pravi izazov, povlastica, žrtva i frustracija. No kad pomislim na svaki mali korak koji sam poduzela da se nađem tu gdje jesam, počevši od svoje jedanaeste godine, ponovno se usredotočim na bitno. Prisjetim se svega. I otrpim Joshuu još malo duže.

Donosim domaće kolače na sastanke s voditeljima odjela i svi me obožavaju. Opisuju me riječima: *Vrijedi zlata koliko je teška*. Joshua na svoje sastanke odjela nosi samo loše vijesti i njegova se težina mjeri drugim supstancama.

Gospodin Bexley teškim koracima prođe pokraj mogega stola, s aktovkom u ruci. Mora da odjeću kupuje u *Krojačnici Humptyja Dumptyja za velike i male*. Gdje bi drugdje uspio pronaći tako kratka, a široka odijela? Čelav je, posut staračkim pjegama i bogat kao Krez. Njegov je djed osnovao Bexley Books. Voli podsjećati Helene da je ovdje samo *zaposlena*. Prema Heleninim i mojim osobnim

opservacijama, moglo bi se reći da je stari degenerik. Natjeram se da mu se nasmiješim. Osobno mu je ime Richard. Ja ga zovem Debeli Mali Seronja.

– Laku noć, gospodine Bexley.

– Laku noć, Lucy. – Zastane pokraj mog stola da se zagleda u prednjicu moje crvene, svilene bluze.

– Nadam se da vam je Joshua proslijedio primjerak knjige *The Glass Darkly* koji sam za vas podigla? Prvo od prvih izdanja.

Debeli Mali Seronja ima golemu policu ispunjenu svim izdanjima B&G-ja. Svaki je od tih primjeraka prvi izišao iz tiska. Tu je tradiciju započeo njegov djed. Obožava se njima hvastati pred posjetiocima, no jednom sam razgledala te police i hrbat nijedne knjige ne pokazuje znakove da je ikada otvorena.

– Ti si je podigla, je li? – Gospodin Bexley se osvrne i pogleda Joshuu. – To mi nisi spomenuo, doktore Josh.

Debeli Mali Seronja vjerojatno ga zove doktor Josh zato što je toliko sterilan. Čula sam da je netko spomenuo kako je upravo Joshua, kad su kola u Bexley Booksu ozbiljno krenula nizbrdo, skovao genijalan plan za kirurško uklanjanje jedne trećine zaposlene radne snage. Nije mi jasno kako uspijeva zaspati.

– Glavno da završi na vašem stolu. Ostalo nije važno – glatko odvrati Joshua i podsjeti šefa da je veliki gazda.

– Da, da – otpuhne i ponovno mi se zagleda u bluzu. – Sjajan posao, vas dvoje.

Uđe u dizalo, a ja spustim pogled do svoje bluze. Svi su gumbi zakopčani. Što li je uopće mogao vidjeti? Zagledam se u ulaštene stropne ploče i ugledam mutan odraz sitnog trokutića zaklonjenog dekoltea.

– Da si zakopčala još jedan gumb, ni lice ti se ne bi vidjelo – reče Joshua u svoj monitor, gaseći računalo.

– Možda bi mogao napomenuti svom šefu da me koji put doista i pogleda u lice. – Ugasim i ja svoje.

– Vjerojatno ti pokušava vidjeti matičnu ploču. Ili se pita kakve baterije koristiš.

Ogrnem se kaputom. – Nema baterija, pokreće me čista mržnja prema tebi.

Josh trzne kutom usana. Zamalo sam ga sredila. Gledam kako namješta neutralan izraz lica. – Ako ti smeta, *sama* popričaj s njim. Zauzmi se za sebe. Nego, večeras ćeš, pretpostavljam, lakirati nokte, osamljena i očajna?

Mora da je slučajno pogodilo. – Da. A ti ćeš večeras masturbirati i jecati u jastuk, *doktore Josh?*

Zagleda se u gornji gumb moje bluze. – Tako je. I ne zovi me tim nadimkom.

Zatomim navalu smijeha. Neprijateljski se naguravamo na putu do dizala. On pritisne gumb za parking, a ja za prizemlje.

– Ideš autostopom?

– Auto mi je kod mehaničara. – Navučem balerinke, a štikle spremim u torbu. Sada sam još niža. U mutno uglačanim vratima dizala primijetim da mu jedva dosežem do pola bicepsa. Izgledam poput čivave pokraj danske doge.

Vrata dizala otvore se u predvorju zgrade. Svijet izvan B&G-ja u plavoj je izmaglici; hladan kao u zamrzivaču, ispunjen silovateljima, ubojicama i kišom koja lagano rominja. Pokraj vrata, kao naručen, proleti list novinskog papira.

On pridrži vrata dizala svojim ogromnim dlanom i nagne se provjeriti kakvo je vrijeme. Zatim usmjeri te svoje tamnoplave oči prema meni, namrštivši čelo. U glavi mi se stvori poznati mjehurić od sapunice. *Kad bismo barem bili prijatelji.* Probušim ga iglom.

– Povest ću te – na silu protisne.

– Uh, nema šanse – odvratim mu preko ramena i potrčim.

POGLAVLJE 2

Srijeda je, dan za bež košulju. Joshua je otišao na kasni ručak. SU zadnje je vrijeme još nekoliko puta prokomentirao ono što volim i činim. Toliko je bio blizu istine da sam poprilično sigurna kako mi prekapa po stvarima. Znanje je moć, a ja se baš i nemam čime podičiti.

Kao prvo, provedem forenzičku istragu vlastita stola. I Helene i gospodin Bexley jednako preziru računalne kalendare, stoga moramo voditi iste, papirnate rokovnike kao da smo pravni službenici iz doba Dickensa. U mojem su navedeni samo Helenini sastanci. Opsesivno zaključavam računalo, čak i kad odlazim samo do pisača. Ostaviti otvoreno računalo u Joshuinoj blizini? Bilo bi to gore nego da mu smjesta predam šifre za nuklearni napad.

Nekoć, u Gamin Publishingu, moj je stol bio utvrda od knjiga. Olovke sam držala u procijepima njihovih hrptova. Seleći stvari u novi ured, primijetila sam koliko je Joshuin stol hladan i sterilan i osjetila se nevjerojatno djetinjasto. Svoj sam kalendar s riječju dana i figuricu Štrumpfete odnijela natrag kući.

Prije spajanja kompanija, na poslu sam imala najbolju prijateljicu. Val Stone i ja sjedile bismo na pohabanim, kožnim sofama u sobi za odmor, igrajući svoju najdražu igru: sustavno bismo nagrdivale fotografije prelijepih ljudi u časopisima. Nacrtala bih brkove Naomi Campbell. Val bi potom zacrnila izbijeni zub. Ubrzo bi uslijedilo rešetanje ožiljcima, povezima za oko, krvavim bjeloočnicama i vražjim rogovima dok slika ne bi postala toliko uništena da bi nam dosadila pa bismo započele šarati po novoj.

Val je bila jedna od zaposlenica koje su dobile otkaz i grdno se naljutila na mene zato što je nisam nekako upozorila. To bi mi bilo strogo zabranjeno, čak i da sam znala. Nije mi vjerovala. Polako se okrenem, a moj se odraz zavrti s dvadeset različitih površina. Vidim se u svakom formatu, od glazbene kutijice do srebrnog platna. Moja tamnocrvena suknja zaleprša kad načinim još jednu piruetu, tek onako, sebi za dušu, pokušavajući otresti mučan, loš osjećaj koji me obuzme svaki put kad pomislim na Val.

Kako bilo, moja istraga pokaže da su na momemu stolu crvena, crna i plava olovka. Ružičasti papirići Post-it. Jedan ruž. Kutija rupčića za brisanje ruža i suza isplakanih u bespomoćnom bijesu. Moj rokovnik. Ništa više.

Lagano otplešem step preko mramornoga autoputa. Sada sam u Joshuinom carstvu. Sjednem u njegov stolac i sve pogledam njegovim očima. Stolec mu je toliko visok da mi nožni prsti ne dotiču pod. Promeškoljim guzom da dublje utonem u kožu. To mi djeluje krajnje opsceno. Jednim okom netremice motrim dizalo, dok drugim pretražujem njegov stol u potrazi za dokazima.

Njegov je stol muška inačica mojega. Plavi papirići Post-it. Uz tri kemijske olovke, tu je i našiljena drvena. Umjesto ruža ima limenu kutijicu bombona od mentola. Ukradem jedan i spremim ga u, do sada beskoristan, džepić na suknji. Zamišljam se u lje-karni kako među laksativima tragam za tabletom sličnog oblika, veselo se hihoćući. Protresem ladicu stola. Zaključano. Njegovo računalo također. Fort Knox. Svaka čast, Templemanu. Nekoliko puta mu bezuspješno pokušam pogoditi zaporku. Možda me ne mrzi 3sto%.

Na ovome stolu nema male, uokvirene fotografije bračnog druga ili voljene osobe. Sumnjam da o ikome ima dovoljno visoko mišljenje da bi lik te osobe stavio u okvir. Tijekom jednog od

Joshuinih gorljivih govorancija o povećanju prodaje, Debeli Mali Seronja sarkastično je zagrmio: *Moramo ti naći komada, doktore Josh.*

Joshua je odgovorio: *U pravu ste, šef. Na svoje sam se oči uvjerio kako dugotrajna suša utječe na ljude.* Izgovorio je to gledajući mene. Znam i točan datum. Zabilježila sam ga za pritužbu ljudskim re-sursima.

Nešto mi pošaklja nosnice. Joshuina kolonjska? Feromoni koje izlučuje kroz kožu? Odvratno. Otvorim njegov rokovnik i primijetim nešto novo: šifru ispisanu olovkom uz stupce svakoga dana. Osjećajući se nevjerojatno poput Jamesa Bonda, podignem telefon i uspijem okinuti jednu fotografiju.

Začujem kabele u otvoru dizala i skočim na noge. Jurnem na drugu stranu stola i jedva uspijem zatvoriti njegov rokovnik prije negoli se vrata otvore, a na njima se pojavi on. Krajičkom oka primijetim da mu se stolac još uvijek lagano okreće. Uhvaćena na djelu.

– Što to radiš?

Mobitel sam gurnula na sigurno, zataknuvši ga pod lastiku svojih gaćica. Zabilješka za poslije: dezinficiraj mobitel.

– Ništa. – Glas mi zadrhti, smjesta me posjevši u optuženičku klupu. – Pokušavala sam vidjeti sprema li se kiša. Trknula sam ti stolac. Žao mi je.

Približi mi se poput lebdećeg Drakule. Autoritet mu podriva vrećica iz trgovine sportskom opremom koja mu glasno šuška po-kraj noge. Unutra je, sudeći po obliku, kutija za cipele.

Zamislite samo jasnoga trgovca obućom koji je morao pomoći Joshui pri odabiru cipela. *Trebam cipele koje mogu jamčiti da ću učinkovito gaziti mete koje u slobodno vrijeme tamanim kao plaćeni ubojica. Tražim najbolji omjer cijene i kvalitete. Nosim broj četrdeset šest.*

Pogleda svoj stol, bezlični zaslon računala, zatvoreni rokovnik. Prisilim ispustiti dah uz kontrolirano šištanje. Joshua baci torbu

na stol. Priđe mi toliko blizu da mu vrh kožne cipele dotakne moju potpeticu.

– A sada mi, radije, lijepo reci što si doista radila za mojim stolom.

Nikada nismo igrali igru pogleda iz ovalike blizine. Ja sam mrvica, visoka točno sto pedeset dva centimetra. To je križ koji nosim cijeloga života. Moj nedostatak visine najbolnija je tema razgovora. Joshua ima najmanje sto devedeset pet. Sedam. Devet. Možda i više. Pravi div od čovjeka. Usto je i građen od robusnih materijala.

U natjecateljskom raspoloženju, gledam ga u oči. U ovom uredu smijem stajati gdje god želim. Tko ga šiša. Poput uplašene životinje koja se pokušava prikazati većom, podbočim ruke o bokove.

Kao što sam već spomenula, nije ružan, ali uvijek se mučim domišljajući se kako bih ga opisala. Sjećam se kako sam jednom prilikom večerala sjedeći na kauču, gledajući neke zabavne vijesti na televiziji. Neki je stari strip o Supermanu na aukciji postigao rekordnu cijenu. Dok je ruka u bijeloj rukavici okretala stranice, staromodni crteži Clarka Kenta podsjetili su me na Joshuu.

Kao i kod Clarka Kenta, Joshuina visina i snaga bili su zakopani pod odjećom skrojenom da što više skriva i pomogne mu stopiti se s masom. Nitko u *Daily Planetu* o Kentu ne zna baš ništa. Ispod tih do grla zakopčanih košulja, Joshua bi mogao biti poprilično bezličan ili nabildan poput Supermana. To je prava zagonetka.

Nema uvojak na čelu ni štreberske, crne naočale, ali ima snažnu, muževnu vilicu i nadurena, lijepa usta. Sve sam ovo vrijeme vjerovala da mu je kosa crna, ali sada, kada sam mu ovako blizu, vidim da je tamnosmeđa. Ne začesljava je uredno kao Clark. Ne-porecivo, međutim, ima tamnoplave oči i laserski pogled, a vjerojatno i još pokoji supermoć.

No Clark Kent je tako drag, nježan i blag. Joshua bi teško odigrao ulogu krotkog novinara. Sarkastičan je, ciničan, bizaran

Clark Kent, koji terorizira sve u redakciji i do ludila dovodi sirotu, malu Lois Lane, tako da noću vrišti u jastuk.

Ne volim krupne momke. Suviše su nalik konjima. Mogu te izgaziti ako im se nađeš pod kopitima. Mjerka moju vanjštinu jednako stisnutim očima kao i ja njega. Pitam se kako li mu izgleda tjeme. Sigurna sam da bludniči samo s amazonkama. Pogledi nam se sudare i zaključim da je možda bilo pregrubo od mene što ih uspoređujem s mrljama od tinte. Ne zaslužuje takve oči.

Kako bih izbjegla smrt gušenjem, nevoljko udahnem puna pluća mirisa po cedrovini. Miriše kao svježje naoštrena olovka. Božićno drveće u hladnoj, mračnoj prostoriji. Usprkos grču koji me lagano hvata u vratnim tetivama, ne dopuštam si svrnuti pogled. Tako bih mu mogla vidjeti usta, a njegova usta itekako dobro vidim dok na mene ispaljuju uvrede s druge strane prostorije. Zašto bih ih željela gledati izbliza? Ne pada mi na pamet.

Zvono dizala oglasi se kao odgovor na sve moje molitve. Na vratima se pojavi dostavljač Andy.

Andy izgleda poput filmskog statista koji je na odjavnoj roli naveden kao *Dostavljač*. Izbraždanog lica, u srednjim četrdesetima, odjeven u fluorescentno žuto. Sunčane mu naočale poput tijare čuče navrh glave. Poput većine dostavljača, obogaćuje si radni dan udvarajući se svakoj ženskoj osobi na koju naleti, a da je mlađa od šezdeset.

– Lijepa Luce! – zagrmi toliko glasno da čujem Debelog Malog Seronju kako vlažno šmrkne u uredu, naglo se prenuvši iz sna.

– Andy! – odvratim mu, brzo ustuknuvši. Doslovno bih ga mogla zagrliti zbog toga što je prekinuo ovo što mi se činilo kao posve nova vrsta neke neobične igre. U rukama nosi omanji paket, ne veći od Rubikove kocke. To mora da je moja Štrumpfeta bejbolašica, iz 1984. Iznimno rijetka, u jako dobrom stanju.

Želim je već odavna, tako da sam s pomoću broja pošiljke pažljivo pratila njezino kretanje.

– Znam kako želiš da te nazovem iz predvorja kad ti stigne neki Štrumpf, ali nisi se javila.

Stolni mi je telefon prebačen na osobni mobitel, koji je trenutno smješten u blizini moje zdjelične kosti pod lastikom mojih gaćica. Odatle, dakle, one vibracije. Fiju. Već sam se uplašila da moram psihijatru.

– Kako to misli, Štrumpfovi? – Joshua se namršti kao da smo oboje poludjeli.

– Sigurna sam da imaš jako puno posla, Andy. Slobodno nastavi svojim putem. – Dohvatim paketić, ali prekasno je.

– To joj je najveća strast u životu. Ona živi za Štrumpfove. To su oni malecni, plavi ljudi, ovol'ko visoki. Nose bijele kapice. – Andy podigne palac i kažiprst da pokaže koliko su visoki.

– Znam što su Štrumpfovi. – Joshua gubi živce.

– Ne živim za Štrumpfove. – Drhtaj u glasu izdaje moju laž. Joshuin iznenadan kašalj sumnjivo podsjeća na smijeh.

– Ma nemoj, Štrumpfovi? To se, dakle, skriva u tim kutijicama. Mislio sam da možda preko interneta kupuješ svoju sićušnu odjeću. Doista misliš da je u redu to što ti osobne pošiljke stižu na poslovnu adresu, Lucinda?

– Ima cijelu policu sa Štrumpfovima. Ima... Što si ono naručila, Luce? Štrumpfa Thomasa Edisona? Taj ti je jako rijedak, Josh. Roditelji su joj ga darovali za maturu. – Andy me neumorno nastavi ponižavati.

– Sad je dosta, Andy! Reci, kako si? Kakav ti je dan? – Znojnih dlanova, potpišem primitak pošiljke na njegovom bežičnom uređaju. On i njegova velika usta.

– Roditelji su ti za maturu poklonili Štrumpfa? – Joshua je zaljubljen u stolac i gleda me s ciničnim zanimanjem. Nadam se da moje tijelo nije zagrijalo kožu sjedala.

– Da, da, sigurna sam da si ti dobio auto ili nešto slično. – Premrla sam.

– Ja sam ti posve dobro, draga moja – reče mi Andy, uzevši svoju spravicu natrag. Pritisne na njoj nekoliko gumba i spremi je u džep. Sada, kada je poslovni dio našega susreta završio, rastegne usne u šeretski osmijeh. – A sada, kada sam te vidio, još sam i bolje. Josh, prijatelju moj, vjeruj mi kad ti kažem, da ovakvo predivno, malo stvorenje sjedi nasuprot mene, nikada ne bih uspio odraditi posao.

Andy zatakne palčeve u džepove i nasmiješi mi se. Ne želim ga povrijediti pa blagonaklono zakolutam očima.

– I meni je to pravi izazov – sarkastično će Joshua. – Budi sretnan što ne sjediš nasuprot nje.

– Ovaj mora da je srca kamenoga.

– Pogodio si. Ako ga onesvijestim i strpam u sanduk, možeš li ga isporučiti na neko daleko mjesto? – Nagnem se nad stol i zagledam se u svoj paketić.

– Nedavno je poskupjela poštarina za međunarodne pošiljke – upozori me Andy. Joshua odmahne glavom. Razgovor mu je dosadio pa pokrene računalo.

– Imam nešto uštedevine. Mislim da bi se Joshui svidio pustolovni izlet u Zimbabve.

– U tebi se baš skriva neka zločesta crta! – Začuje se pištanje iz Andyjeva džepa pa, posegnuvši za mobitelom, krene prema dizalu. – Lijepa moja Luce, bilo mi je pravo zadovoljstvo, kao i uvijek. Ne sumnjam da ćemo se ubrzo ponovno vidjeti, poslije tvoje iduće internetske kupnje.

– Bok! – Nakon što nestane u dizalu, vratim se za stol, lica automatski namještena u neutralan položaj.

– Krajnje patetično.

Zatrubim poput tipke za prijavu u kvizu *Izazov*. – Tko je Joshua Templeman?

– Lucinda koketira s dostavljačima. Patetično.

Joshua neumorno čekića po tipkovnici. Baš je impresivan daktilograf. Prošećem pokraj njegova stola gdje me dočeka njegovo frustrirano lupanje po tipki za razmak.

– Ljubazna sam prema njemu.

– Ti? Ljubazna?

Iznenadilo me koliko sam ostala povrijeđena. – Ljupka sam. Pitaj koga hoćeš.

– U redu. Josh, smatraš li je ljupkom? – naglas upita samoga sebe. – Hmm, pusti da malo razmislim.

Podigne svoju kutijicu s mentolom, otvori je, provjeri sadržaj, zatvori poklopac, pogleda me. Otvorim usta i podignem jezik poput psihičkog bolesnika kad mu bolničar daje lijekove.

– Pa neki joj dijelovi, valjda, moraju biti ljupki.

Podignem prst i oštro izgovorim riječi: – Ljudski resursi.

On ispravi leđa, ali kut usana mu se pomakne. Najradije bih mu palčevima rastegnula usta u veliki, poremećeni osmijeh. Dok me policija odvodi u lisičinama, vrištala bih: *Nasmiješi se, proklet bio*.

Moramo poravnati račune, jer ovo nije pošteno. Ukrao je jedan od mojih osmijeha i vidio kako se smješkam bezbrojnim ljudima. Ja njegov osmijeh još nikada nisam vidjela, niti sam mu na licu vidjela išta drugo doli nezainteresiranost, dosadu, durenje, sumnjičavost, oprez i prezir. Ponekad ima i jedan drugi izraz lica, posebice nakon što se posvađamo. Njegov izraz serijskog ubojice.

Ponovno prošećem središnjom crtom među podnim pločicama i osjetim kako me prati pogledom.

– Ne kažem da me briga za tvoje mišljenje, ali ovdje me svi jako vole. Svi su uzbuđeni zbog mog književnog kluba, za koji si mi

jasno dao do znanja da ga smatraš šugavim, ali bit će to pravi *team building* koji je važan za razvoj tvrtke, posebice ove u kojoj radimo.

– Ti si perjanica struke.

– Odnosim donacije knjižnicama. Planiram božićne domjenke. Dopuštam vježbenicima da me slijede. – Sve što govorim, nabrajam na prste.

– Ne činiš baš mnogo da me uvjeriš kako te nije briga za moje mišljenje. – Zavali se još dublje u stolac, prekriživši duge prste na svom bezobličnom, ravnom trbuhu. Gumb pokraj njegova palca napola je otkopčan. Ne znam kakvu sam grimasu napravila, ali natjerala ga je da spusti pogled i zakopča ga.

– Baš me briga što *ti* misliš, ali važno mi je svidjeti se normalnim ljudima.

– Kronično si ovisna o potrebi da te ljudi obožavaju. – Način na koji je to izgovorio u meni izazove mučninu.

– Ispričavam se zato što dajem sve od sebe kako bih ostala na dobrom glasu. Zato što pokušavam ostati pozitivna. Ti si ovisan o tjeranju ljudi da te mrze, stoga smo baš dobar par.

Sjednem i deset puta udarim po tipkama miša najjače što mogu. Joshuine su me riječi zapekle. On je poput zrcala koje mi pokazuje moje najgore dijelove. Kao da sam ponovno u školi. Sitno, neugledno, trinaesto prase Lucy, služi se svojom patetičnom slatkoćom da je veća djeca ne bi maltretirala. Oduvijek sam bila ljubimica, srećonoša, ona koju guraju na ljuljačci ili vuku u kolicima. Nošena i pažena, možda i jesam pomalo patetična.

– Pokušaj se s vremena na vrijeme prestati toliko truditi. Vjeruj mi, preporodit ćeš se. – Usta mu se stegnu, a neobična sjena zamračí lice. Dovoljan je jedan treptaj da nestane.

– Nisam te pitala za savjet, Joshua. Baš sam bijesna sama na sebe zato što ti svaki puta dopustim da me povučesh dolje, na svoju razinu.

– A na koju razinu maštaš da te povučem? – Glas mu je pomalo baršunast dok grize usnu. – Vodoravnu?

U glavi pritisnem tipku za novi red u dosjeu za ljudske potencijale i započnem bilježiti.

– Odvratan si. Goni se dovraga. – Mislim da ću se počastiti jednim glasnim vrištanjem u podrumu.

– Vidiš da nije teško. Nemaš problema s tim da me pošalješ k vragu. To je dobar početak. Moram priznati, pristaje ti. A sada pokušaj i s drugima. Čak ni ne shvaćaš koliko te ljudi gaze. Kako uopće očekuješ da te itko doživljava ozbiljno? Prestani istim lijenčinama dopuštati produljenje rokova, iz mjeseca u mjesec.

– Ne znam o čemu govoriš.

– Julie.

– Nije svaki mjesec. – Mrzim ga zato što je u pravu.

– Svaki, baš svaki mjesec. A ti se moraš ubijati od posla radeći noću da sve stigneš predati na vrijeme. Jesi li mene ikada vidjela s takvim problemima? Nisi. Ti debili odozdo sva mi izvješća predaju na vrijeme.

Izvučem frazu iz knjige za samopomoć koju držim na noćnom ormariću. – Ne želim nastaviti ovaj razgovor.

– Dajem ti dobar savjet, trebala bi ga poslušati. Prestani podizati Heleninu odjeću iz kemijske čistionice. To nije tvoj posao.

– Ovoga trenutka prekidam razgovor. – Ustanem. Možda ću otići pretrčavati opasne prometnice da se malo ispušem.

– I onaj dostavljač. Jednostavno ga ostavi na miru. Taj otužni, stari bijednik misli da koketiraš s njim.

– To ljudi i za tebe kažu. – Nesretna mi replika sklizne s usana. Pokušam vratiti vrijeme. Ne ide.

– Doista misliš da je to ono što nas dvoje radimo? Koketiramo?

On se punom težinom nasloni, onako kako meni to nikada ne polazi za rukom. Naslon moga stolca ne popusti kad se pokušam u njoj ljuljati. Uspije mi samo odgurnuti se unatrag i zabiti u zid.

– Malena, da ti se udvaram, odmah bi to znala. – Pogledi nam se susretnu, a ja osjetim neku nelagodnu težinu u želucu. Ovaj je razgovor iskočio iz tračnica.

– Po tome što bih doživjela traumu?

– Po tome što bi poslije o tome razmišljala, ležeći u krevetu.

– Zamišljaš me u krevetu, je li? – uspijem odvratiti.

On trepne, a licem mu se proširi neki novi, rijetko viđeni izraz. Najradije bih mu ga izbrisala šamarom. Izgleda kao da zna nešto što ja ne znam. Nadmen je i muški, mrzim ga.

– Kladam se da je to jedan jako mali krevet.

Zamalo počnem rigati vatru. Želim pritrčati iza njegova stola, šutnuti mu noge da se rašire, a zatim stati među njih. Pritisnula bih koljenom majušni trokut stolca ispod njegova međunožja, malo se popela i natjerala ga da stenje od bola.

Povukla bih mu kravatu da je olabavim i otkopčala gornji gumb njegove košulje. Stavila bih ruke oko njegova široka, preplanula grla i stezala, stezala. Koža bi mu bila vrela pod mojim jagodicama, tijelo mu se otimalo priljubljeno uz moje, mirisi cedra i bora začinjali zrak oko nas, paleći mi nosnice kao dim.

– Što to zamišljaš? Izraz lica odaje ti prljave misli.

– Maštam o tome da te davim. Golim rukama. – Jedva uspijevam protisnuti riječi. Promukla sam gore nego radnica na erotskom telefonu poslije dvostruke smjene.

– Znači *to* je tvoj fetiš. – Oči mu se smrače.

– Isključivo kad je riječ o tebi.

Obje mu obrve poskoče nebu pod oblake, otvori usta, a oči mu postanu posve crne, ali čini se da nije u stanju prozboriti ni riječ.

Predivan osjećaj.

Dan je svjetloplave košulje. Sjetim se fotografije njegova rokovnika koju sam snimila. Nakon što pročitam nakladno kvartalno izvješće i za Helene sastavim sažetak, prebacim fotografiju s mobitela na računalo. Potom se ogledam oko sebe poput zločinca.

Joshua je cijelo jutro u uredu Debelog Malog Seronje i jutro se, začudo, oteže kao bez kraja. Ovdje je nevjerojatno tiho kad se nema koga mrziti.

Isprintam fotografiju, zaključam računalo i zaputim se niz hodnik. Napravim dvije fotokopije, pojačavajući rezoluciju sve više kako bi potezi olovkom bili što uočljiviji. Ne moram ni napominjati da sam sav dokazni materijal smjesta uništila u rezaču. Voljela bih da ga dvaput mogu uništiti.

Joshua je u posljednje vrijeme počeo zaključavati rokovnik u ladicu.

Naslonim se na zid i okrenem list prema svjetlu. Fotografija obuhvaća ponedjeljak i utorak od prije nekoliko tjedana. Sastanci gospodina Bexleyja jasno su vidljivi. No pokraj ponedjeljka stoji slovo *D*. Pokraj utorka je *S*. Slijedi niz malih crtica, njih osam. Točkice pokraj vremena pauze za ručak. Niz od četiri slova *X* i šest malih, kosih crta.

Cijelo poslijepodne kradomice mozgam o tome. Padam u iskušenje da posjetim službu sigurnosti i zamolim Scotta da mi pokaže snimke nadzornih kamera za to razdoblje, ali Helen bi mogla doznati za to. To bi definitivno bilo traćenje tvrtkinih resursa, daleko gore od mog neopravdanog fotokopiranja i općeg zabušavanja.

Poprilično dugo ne nalazim odgovor. Sada je već kasno poslijepodne i Joshua se vratio na svoje uobičajeno mjesto nasuprot meni. Njegova plava košulja sjaji poput ledenjaka. Kad se napokon dosjetim kako dekodirati one oznake, pljesnem se po čelu. Ne mogu vjerovati da mi je toliko dugo trebalo.

– Hvala ti. Cijelo poslijepodne umirem od želje da sam to učinim – reče Joshua, ne skidajući pogled s monitora.

Nema pojma da sam vidjela rokovnik i oznake olovkom. Jednostavno ću pratiti kada se služi običnom olovkom i pokušati pronaći vezu.

Proglašavam špijunske igre otvorenim.

NEMESIS (i.)

1) suparnik ili protivnik kojega je nemoguće nadmašiti ili svladati

2) oruđe nečije propasti

3) Joshua Templeman

Lucy Hutton oduvijek je vjerovala da srdačna djevojčica može steći menadžersku poziciju. Ponosi se time što je na poslu svi vole – osim dojmljivog i savršeno odjevenog Joshue Templemana.

Kada zaglave u istom uredu, upletu se u neodoljivu igru nadmetanja. Igraju igru pogleda, igru zrcala, igru poslovnog pravilnika, a Lucy ne može dopustiti da je Joshua i u jednoj pobijedi – a pogotovo kada im se oboma ponudi važno promaknuće.

Ako Lucy pobijedi, postat će Joshui šefica. Ako izgubi, dat će ostavku. Zašto se onda preispituje? Možda ga ne mrzi. A možda, možda ne mrzi ni on nju.

Ili je sve to još samo jedna u nizu igara...

Zarazan, blistav prvijenac. Igra ljubavi i mržnje puca od ljubavi (i mržnje) i srca.

Christina Lauren

Thorne je talentirana autorica koju treba imati u vidu. Njezin prvijenac natjerat će čitatelje da navijaju i za Lucy i za Joshuu, u kakvim se god igrama budu natjecali.

Library Journal

Ova će vas knjiga osvojiti već na prvoj stranici.

Jane Little

Mozaik knjiga

www.mozaik-knjiga.hr

99,00 kn

ISBN 978-953-14-2392-2

9 789531 423922